

**Extras din stenograma ședinței Camerei Deputaților și
Senatului din data de 20 decembrie 2011**

.....

Domnul Vasile Blaga:

Mulțumesc, domnule senator.

Îl invit la microfon pe domnul senator Raymond Luca din partea Grupului PNL și se pregătește domnul deputat Máté András-Levente din partea Grupului UDMR.

Domnul Raymond Luca:

Domnule președinte al Senatului,

Doamnă președinte a Camerei Deputaților,

Stimați colegi,

Stimați invitați,

Doresc să dedic cuvântul meu unui om anonim. Anonim până astăzi, când nu mai este printre noi. Se numește Nicolae Bărbulescu. Născut în Târgu Jiu, într-o familie de intelectuali olteni. În 1949, la 24 de ani, Nicolae Bărbulescu, student în anul IV la Institutul Politehnic, este condamnat la moarte pentru uneltire împotriva regimului comunist. Sentința este comutată în închisoare pe viață.

În următorii 14 ani va fi încarcerat rând pe rând în Jilava, Râmnicu Sărat, Pitești și în final la Gherla. Iese din închisoare, ca toți ceilalți, în 1964, toți ceilalți deținuți politici. Lucrează în diverse munci necalificate și în paralel urmează Academia de Studii Economice. Am avut prilejul să-i fiu coleg începând din 1982, când acest om mi-a fost un adevărat mentor. Este un om care mi-a călăuzit

pașii, m-a îndrumat profesional și spiritual. Rar, foarte rar, reușeam să-l conving să-mi povestească din aceste episoade tragice pe care le-a petrecut în închisorile comuniste.

Cu mare greutate vorbea și atunci mi-am îmbogățit vocabularul, am aflat ce înseamnă „cazincă”, am înțeles ce a însemnat fenomenul Pitești, probabil cel mai rușinos, mai josnic și mai îngrozitor episod din istoria concentraționistă petrecută în România.

Într-o epocă în care regimul comunist se străduia să impună conceptul omului nou, într-un institut, într-o mică colectivitate umană, fostul deținut politic era adevăratul model uman prin cinste, prin morală, prin credință, prin profesionalism și prin căldură umană.

Sunt convins că o bună parte, repet, o bună parte dintre dumneavoastră au în istoria personală exemple precum Nicolae Bărbulescu. Din păcate, doar o parte.

Domnule președinte al Senatului Vasile Blaga, posesor al Certificatului de revoluționar seria LRM-B nr.00074.

Doamnă președinte a Camerei Deputaților, Roberta Alma Anastase, membru de onoare al Asociației de revoluționari „21 decembrie București,”

Doamnelor și domnilor colegi, posesori sau neposori de certificate de revoluționar,

Stimați invitați,

Acum 22 de ani, în chiar această zi, Timișoara devenea primul oraș liber. Liber, dar izolat, fără legături telefonice, fără transport CFR, fără transport aerian. Armata era în cazărmi. Frontul Democratic Român își lansa prima Proclamație, prima platformă

program a unei formațiuni politice născute în revoluție de către revoluționari.

În 20 decembrie, în seara acestei zile, acum 22 de ani, alte localități din Banat deveneau libere. Lugojul, Caransebeșul, Reșița, a urmat a doua zi Sibiuul, Clujul, Brașovul și apoi Bucureștiul. Dar tot în 20 decembrie, acum 22 de ani, un grup de timișoreni conduși de Ioan Savu reușea să determine primul-ministru de atunci, Constantin Dăscălescu, să elibereze arestații Timișoarei. E fapta unui luptător cu merite remarcabile și era o vreme când primul-ministru discuta cu revoluționarii.

Este vorba de același Ioan Savu care acum 2 ani, la 20 de ani de la revoluție, primea titlul de om al anului în România. Și tot Ioan Savu este cel care în 21 noiembrie a.c. a intrat în greva foamei, urmat de zeci de alți revoluționari din Timișoara, din Lugoj, din Reșița, din Brașov, din București și alte localități din această țară.

De ce a intrat Ioan Savu în greva foamei? De ce au intrat alte zeci de oameni în greva foamei? Și astăzi sunt, chiar vizavi de noi, câteva zeci de revoluționari în greva foamei. Mă întreb câți dintre dumneavoastră s-au oprit măcar să stea de vorbă cu ei.

Desigur, și pentru că într-un mod samavolnic, neomenos au fost deposedați de anumite drepturi pentru anul 2012, dar, mai presus de asta, din cauza lipsei de respect, de grațitudine din partea Guvernului și din partea celor mai mulți din majoritatea parlamentară, revoluționarii protestează astăzi nu doar din cauza deposedării de indemnizații, dar mai ales din cauza minciunilor care însoțesc această măsură drastică și nemeritată.

Când a luat această decizie, primul-ministru nu s-a consultat nici cu comisia parlamentară, nici cu asociațiile de revoluționari, nici măcar cu propriul organ din cadrul Guvernului, cu Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor.

Primul-ministru a declarat că revoluționarii sunt prea mulți. Oare de unde și-a luat această informație? Cine i-a furnizat-o? O fi citit-o pe buzele doamnei Andreea Pora?

De mai bine de doi ani se duce o campanie otrăvită în presa românească, o campanie de intoxicare a opiniei publice, o campanie susținută, puternică și care este menită să demonstreze că suntem și am fost doar simple marionete. Niște manipulați de „agenturile” străine, de interese străine. Oare cine rostea aceste vorbe în decembrie 89?

Doamnelor și domnilor parlamentari,

Eu trăiesc într-o țară în care atunci când sunt comemorați cei morți, nu există casă care să nu arboreze drapelul național. Nu există stradă, intersecție unde să nu se arboreze drapelul național. Unde toate canalele media își consacră o zi de sărbătoare, pentru că este o sărbătoare națională.

Trăiesc într-o țară în care cei vii, cei care au luptat pe câmpurile de luptă sunt onorați, sunt invitați umplând capitala țării și iarăși țara respectivă este într-o sărbătoare. Dar mai trăiesc și într-o altă țară unde câinii vagabonzi stârnesc mai multă compasiune, mai multă atenție decât greviștii foamei. În care zvonul, legenda... (*Aplauze.*) În care zvonul, legenda, mitul, iată și vrăjitoriile țin loc de informație certă.

Pentru că iată care este adevărul, doamnelor și domnilor, Legea nr.42 din 1990, deschisă și redeschisă, închisă și iarăși deschisă, pe tot parcursul unui deceniu, a certificat circa 32 de mii de revoluționari. În 2004, atunci când a fost adoptată Legea nr.341 a recunoștinței, scopul acesteia a fost de verificare, de filtrare, de sortare pentru preschimbarea certificatelor acordate în anii 90.

Prin verificări succesive, mai întâi o comisie tehnică formată din experți, reprezentanți ai Procuraturii, ai Armatei, ai Poliției, ai Ministerului Sănătății, urmată de verificări în cadrul comisiilor parlamentare, pentru că au fost două comisii parlamentare care au lucrat timp de șapte ani în acest proces, s-a ajuns la 21 de mii de revoluționari certificați, deci mai puțin cu 11 mii decât în anii '90. Asta este adevărul, doamnelor și domnilor!

Care este rezultatul? Avem 300 de procese pe an. Sunteți cu toții parlamentari, spuneți-mi și mie dacă în comisia dumneavoastră unde lucrați aveți o asemenea belea? Câte un proces pe zi aproape, în solidar cu Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor. Sunt cei care au pierdut avizarea. Și procesul de verificare continuă, prin soluționarea contestațiilor, prin aplicarea art.8 din lege în acțiunea CNSAS. Sunt peste 100 de procese acum pe rol. Sunt 56 de decizii definitive pe care le-aștept din partea Secretariatului de Stat pentru a face propunerea de retragerea titlurilor și de la începutul anului și până astăzi câteva zeci de titluri au fost înaintate spre retragere la Președinția statului.

Chiar așa, mă întreb: oare de ce domnul președinte nu mai retrage titlurile revoluționarilor dovediți informatori? Că i-e drag de

ei?

Prin decizia primului-ministru și a dumneavoastră, a marii majorități din majoritatea parlamentară nu doar că ați aruncat 10 mii de familii în mizerie, dar v-ați bătut joc de munca colegilor dumneavoastră care timp de șapte ani, comisii parlamentare au lucrat la această verificare.

Știu că doamna Roberta Anastase, președintele Camerei, a condiționat preluarea acelei diplome de merit de introducerea în legislația românească a Legii lustrației, Doamna președinte, puteți să vă ridicați diploma, pentru că ați reușit. În anul în care pensiile foștilor securiști, foștilor activiști vor crește, ați reușit să lustrați revoluționarii. *(Aplauze. Rumoare.)*

Acum doi ani am participat la aniversarea a 20 de ani de la Revoluția de catifea în Praga, respectiv în Bratislava. Cu acest prilej, regretatul fost președinte Vaclav Havel a rostit un discurs, un discurs în aparență simplu, a rostit rând pe rând numele tuturor celor care au decedat dintre revoluționari în cei 20 de ani scurși de la Revoluția de catifea.

Sincer, m-am gândit de multe ori să fac la fel, să-i numesc pe cei morți în revoluție, dar, credeți-mă, m-am răzgândit: m-am gândit c-o să muriți de plictiseală.

Vă mulțumesc. *(Aplauze.)*

Domnul Vasile Blaga:

Mulțumesc.

.....

Domnul Vasile Blaga:

Mulțumesc.

Domnul deputat Nicolae Mircovici, președintele Comisiei parlamentare a revoluționarilor.

Se pregătește domnul Doru Mărieș, președintele Asociației „21 decembrie 1989”.

Domnul Nicolae Mircovici:

Domnule președinte al Senatului,

Doamna președinte a Camerei Deputaților,

Doamnelor și domnilor senatori și deputați,

Stimați invitați,

Comemorăm astăzi pe luptătorii anticomuniști și pe revoluționari. Privesc balcoanele neîncăpătoare ale acestei săli și observ băncile pline ale parlamentarilor, ca niciodată prezenți astăzi, ca și cum am avea un vot mai important decât moțiunea de cenzură. Privesc și aștept în această sală spiritul omniprezent al Timișoarei. Rememorez Timișoara acum 22 de ani. Nu știam de unde s-au adunat atâtea sute de mii de oameni pe străzile Timișoarei îngenuncheați când spuneau „Tatăl nostru” și cu pumnii ridicați când vorbeau de comunism. Nu văd, stimați colegi senatori și deputați, în această sală astăzi nimic altceva decât... priviți în sus ochiul viclean și răzbunător al lui Ceaușescu, blestemul lui ne-a ajuns astăzi, după 22 de ani, aici, în această sală.

De ce treaba aceasta? Pentru un motiv foarte simplu. Pentru că suntem atât de prefăcuți, suntem atât de falși, suntem atât de mizerabili încât uneori mă gândesc cum de ne mai suportă Dumnezeu.

Nu sunt președintele comisiei parlamentare, dar am avut onoarea ca înaintea mea să vorbească președintele comisiei parlamentare, eu am primit acest mandat de a vorbi în numele Comisiei parlamentare pentru că sunt timișorean, pentru că mi-am exprimat un punct clar de vedere alături de Revoluție în 19 decembrie 1989, pentru faptul că fac parte din această comisie parlamentară și am apărat interesele firești ale principiilor care au fost atunci la Timișoara.

Faptul că domnul senator Raymond Luca a vorbit din partea Grupului parlamentar liberal, și nu din partea comisiei, a făcut-o din respect față de mine și de toți colegii care suntem în această comisie, și-i mulțumesc.

Și mai am un motiv pentru care pot să-i mulțumesc, că a spus ceea ce gândim toți cei care suntem în acea comisie parlamentară. Cei care nu gândesc așa nu participă la ședințe, nu participă la activități.

După cum observați, astăzi, 20 decembrie, când Timișoara se proclama oraș liber, reprezentanții revoluției din Timișoara, revoluționarii timișoreni nu au vrut să participe la această sesiune solemnă. Eu particip datorită faptului că sunt secretar de ședință și pentru a vă transmite mesajul lor și pentru a vă citi declarația dată de omul anului în 2010, aflat până deunăzi în greva foamei.

„Timișorenii nu participă la această sesiune solemnă pentru că o consideră o mascaradă ieftină și de un cinism nemaîntâlnit în Parlamentul României”, citez cuvintele lor. „Nu poți să slăvești un lucru pe care îl repudiezi.” Iar declarația lui Ioan Savu sună în felul următor: „În fiecare an, de 22 de ani, începând cu 16 decembrie...” și vă rog să observați că deși veghea la Tőkés László a început pe 14, iar

mișcarea efectiv din 15, timișorenii nu-și arogă, se chiar trag un pas înapoi.” În 16 decembrie, noi, timișorenii, sărbătorim aniversarea începutului Revoluției române din Timișoara. Am sperat că și țara. În 17 și 18 decembrie ne comemorăm morții. În 19 decembrie aniversăm continuarea Revoluției, greva de la ELBA, dar și comemorăm alți morți ai noștri și deplângem furtul mișelesc al multora dintre ei. În 20 decembrie sărbătorim îngenuncherea statului comunist prin eliberarea arestaților Revoluției și retragerea armatei în cazărmi, precum și declararea Timișoarei ca oraș liber. Primul oraș liber. Comunismul s-a născut pe Neva și a murit pe Bega. Strigă Marcu-n Timișoara: Trezește, Doamne, țara!

Domnul ne-a auzit. În 21 decembrie ne-am bucurat pentru sprijinul primit prin cu o seară înainte a Lugojului și apoi la 21, joi, a Buziașului, Sibiului, Aradului, Clujului, Caransebeșului, Reșiței și apoi a Bucureștiului. În 22 decembrie, la ora 12 și 8 minute a fugit Ceaușescu. Am reușit să năruim un sistem. Muncitorii olteni, aduși pe post de ciomăgari, au ajuns acasă, în orașele, unele dintre ele astăzi martir, Craiova, Slatina, Râmnicu-Vâlcea. Au trecut 22 de ani. Țara e din nou în necaz. Trebuie să ne mobilizăm din nou. Apar orașe capse de inițiere a revoluției.

În aceste condiții, noi, cei care am mai continuat începând cu 21 noiembrie 2011 greva foamei, împreună cu cei care ne-au fost alături dar un intrat în spital, am hotărât să ne oprim și să ne alăturăm Timișoarei în trăirea și simțirea ei.

Protestul nostru, jertfa noastră, așa cum am declarat la început, a fost un imbold de curățire morală a poporului român, a

clasei politice nepăsătoare la suferințele oamenilor și de curățire și a rândurilor revoluționarilor, acolo unde ele au fost infestate cu ajutorul autorităților statului de către impostori. Vrem curățire, dar vrem adevăr și dreptate! Statul român ne datorează asta, împreună cu scuzele și reparațiile aferente.”

Copiii actuali ai României sunt astăzi fericiți. Pot primi de la bugetul statului care s-a îmbogățit cu 500 de mii de RON, cam 20 de bănuți de cap de copil, acești 500 de mii de RON luați de la gura orfanilor ai căror părinți au fost arși exact acum 22 de ani la crematoriul din București și care astăzi, 20 decembrie 2011, și-au plâns morții la groapa de gunoi de la Popești-Leordeni.

Doamnelor și domnilor, să ne fie rușine și să ne ierte Dumnezeu! (*Aplauze.*)

Domnul Vasile Blaga:

Mulțumesc.

.....